

ע"פ 33166/09 - מדינת ישראל נגד ערגה מנ, אלי מ

בית הדין הארץ לעבודה
לפני: השופט רונית רוזנפלד, השופט אילן איתח, השופט סיגל דודוב-מווטולה
ע"פ 33166-09-15

ניתן ביום 01 פברואר 2017

<u>המעוררת</u>	מדינת ישראל
<u>המשיבים</u>	1. ערגה מנ
2. אלן מ	בשם המעוררת - עו"ד עדי צימרמן, עו"ד ענת שמעוני, עו"ד ענבר סהראי בשם המשיבים - עו"ד נטלי צרכ

פסק דין

השופט אילן איתח

1. לפניינו ערעור על גזר דיןו של בית הדין האזרחי בתל אביב - יפו (השופט שרון אלקים; הע"ז 12-07-1996), שבו הוטל על כל אחד מן המשיבים קנס בסכום של 6,000 ₪ וכן התchiaבות בסכום של 58,400 ₪ להימנע במשך 3 שנים מביצוע עבירה לפי חוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן - **חוק עובדים זרים**). הערעור סב על שיעור הקנס שהושת על כל אחד מהמשיבים.

רקע

2. ביום 21.9.2011, במהלך ביקורת שנערכה על ידי מפקחים מטעם המעוררת בדירות של המשיבים בכפר שמריה, נמצא כי המשיבים, בני זוג, מעסיקים בדירות מזה חדשניים, עובדת זרה בעבודת משק בית, ללא היתר ולא ביטוח רפואי, וזאת בניגוד לסעיפים 2 ו- 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים. על רקע זה הוגש נגד המשיבים כתב אישום.

3. בבקשת המשיבים לביטול כתב האישום מטעמים של הגנה מן צדק נדחתה. בהמשך, ולאחר הסדר טיעון שאליו הגיעו הצדדים, הורשעו המשיבים - על פי הודהתם - בביצוע העבירות המียวחות להם בכתב האישום - העסקת עובד זר ללא היתר ולא ביטוח רפואי (הכרעת דין מיום 20.7.2015).

גזר הדין

4. לאחר בחינת טענות הצדדים פנה בית הדין האזרחי לגזר את דיןם של המשיבים בהתאם לכללי הבניית העונישה שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **החוק**).

5. בית הדין האזרחי פירט את השיקולים השונים לקביעת מתחם העונישה. בין היתר, ציין כי תיקון 15 לחוק עובדים זרים, שבמסגרתו הוסף סעיף 2 (א1) לחוק הקובלע כי הקנס בגין העסקת עובד זר ללא היתר "לא יפחח מכפל הקנס המינורי הקבוע לעבירה, ובית המשפט רשאי להקל בעונש כאמור, מטעמים

מיוחדים שיירשמו - אינו חל על המשיבים שכן חוקק לאחר ביצוע העבירות על ידם, אך אמת המידה של "כפל הכנס המינימלי" (שעמד באותו מועד על 5,000 ₪) כרף תחתון משקפת "**את מדיניות הענישה הרואיה והרצiosa לדעת המשפט** **כמו גם את תכלית החוק**".

לאור השיקולים השונים שスクר קבע בית הדין האזרוי כי מתוך הענישה הרואיה בעבירות שבנה הורשועו המשיבים "נע בין 10,000 ₪ לבין 20,000 ₪ בגין העסקה שלא כדין במשק בית וכן בין 6,000 ₪ לבין 10,000 ₪ בגין העסקה ללא ביטוח רפואי".

6. בהמשך, פנה בית הדין האזרוי לשלב השלישי בהבנית הענישה - גזירת עונשם של המשיבים. בית הדין פירט נסיבות אשר איןן קשורות בביצוע העבירה ואשר משליכות על גזירת העונש הרואוי והן: אין למשיבים עבר פלילי, לרבות קנסות מנהליים; מדובר בעבירה ראשונה שנעבירה בשנת 2011; העובדת הזרה סיימה את העסקתה כעובדת סיעוד לפי היתר ביום 31.7.2011 והייתה צפואה לחזור לארצה ביום 1.10.2011; המשיבים הם בני זוג פנסיונרים; העבירות שבנה הורשועו המשיבים כרכות זו בזו, שכן לעיתים העסקת עובד זר ללא היתר הכרוכה בהעסקתו ללא ביטוח רפואי.

בית הדין האזרוי דחה את טענת המערערת (להלן - **המדינה**) שלפיה יש "**להטיל קנס על כל אחד מן הנאשמים בנפרד**" וקבע כך:

"משעטךין בבני זוג נשואים, המהווים תא משפחתי אחד ויחידה כלכלית אחת, אשר ביצעו ביחד ולבד את אותן עבירות שטיבן כלכלי ואשר הבינו רוח מצרפי לתא המשפחתי מכלול, באתי לכל החלטה כי יש לגזור את מלאו הכנס באותו אופן, על היחידה הכלכלית כazzo, דהיינו על שני בני הזוג בלבד."

7. לאור אלה סיכם בית הדין האזרוי וקבע כך:

"בנסיבות העניין, בהתחשב מכלול השיקולים לעיל לרבות מועד ביצוע העבירות ובפרט בכך שבאותה העת טרם נכנס תיקון 15 לחוק לתקוף, שכונענייני כי יש לחזור במקרה זה מן הרף תחתון ומשכך כמו גם משיקולי שיקום, הריני להעמיד את הכנס על סך של 12,000 שישולם ב- 12 תשלוםם שווים ועוקבים החל מיום 1.10.15.

המציאות תנפיק שובר תשלום לכל אחד מהנאשמים על מחצי מהכנס (6,000 ₪). (הדגשה הוספה - א.א.).

8. בנוסף חובבו המשיבים לחתום על התcheinות ממפורט בסעיף 1 לעיל.

הטענות בערעוץ

9. המדינה טעונה כי בית הדין האזרוי שגה בכך שקבע מתוך ענישה אחד לשני המשיבים, ובסתורו של דבר גזר עונש אחד אשר חולק בין שניהם. לטענת המדינה, על אף שמדובר בשני בני זוג, היה מקום לקבוע לגבי כל אחד מהם מתוך ענישה נפרדת ובההתאמה לגזור את עונשו בהתאם למתחם.

טענת המדינה, אין מניעה כי בעת קביעת הענישה יתחשב בית הדין בעובדה כי מדובר בבני זוג המהווים יחידה כלכלית אחת, וזאת בגדידי סעיף 40ח לחוק העונשין, אשר קובע כי בעת קביעת מתחם ענישה הכלול קנס יתחשב בית הדין, בנוסף ליתר השיקולים, גם "**במצבו הכלכלי של הנאשם**".

מוסיפה המדינה וטענת כי כפועל ויצא מגזר הדין במתכוותו זו, לא ניתן ביטוי לחומרת העבירה של העסקת עובדת זרה במשק בית לתקופה ממושכת של חודשים, עם לינה ולא ביטוח רפואי, וכך בפועל חורג הכנס לקלוא גם

ממתחם הענישה שנקבע.

10. המשיבים טוענים, בין היתר, כי העסיקו את העובדת הזרה לא מטע רצון להעסיק עובדת ניוקון, אלא כתובה אישית כלפי, לאחר שלעצמה הזרה שתבעה את מעסיקתה הקודמת ואחזה בכרטיס טישה חזרה לארצה לא היה מקום ללון בו, ולכן היא העסיקה אצלם מראש לתקופה מוגבלת. דהיינו, אין מדובר במרקחה שבו עבד זר האוחז באשרת סייעוד מועסק בעבודת משק בית ולא בעבודת סייעוד. עוד הפנו המשיבים לנسبות שפירת בית הדין האזרוי ואשר מצדיקות הקלה בענישה ולכך שעצם העמדתם לדין פלילי והרשעתם בדיון, תחת השתת קנס מנהלי, מהוועה ענישה חמורה דיה.

כן טוענים המשיבים כי לא היה מקום להחיל עליהם הלכה למעשה את תיקן 15 לחוק עובדים זרים, משהוא טרם נכנס לתוקפו במועד הרלוונטי.

טענה נוספת שהועלתה על ידי המשיבים היא כי המשמעות של טענת המדינה היא החמרת הענישה והחלפת רטרואקטיבית של מדיניות החומרה.

המשיבים מצינים, בין היתר, כי גם שבמרכז הערעור עומדת טענת המדינה על כך שנקבע לבני הזוג עונש אחד. הרי שבפועל הוראה בית הדין האזרוי על הטלת קנס נפרד לכל אחד מבני הזוג - 6,000 ₪.

הכרעה

11. לאחר ש שקלנו את כל טענות הצדדים ועינו בכלל החומר המצו依 בתיק, הגיעו למסקנה כי דין הערעור להתקבל בחלוקת. להלן נפרט את מסקנתנו ואת טעminiyo.

גזרת דין של נאים המעורבים בביצוע אותה עבירה - הכלל

12. תיקון 113 לחוק קובע שלושה שלבים בעת גזרת העונש^[1]. בשלב הראשון, מקום שבו נ עברו מספר עבירות יש לקבוע אם מדובר באירוע אחד או שמא בכמה אירועים. המטרה היא קביעת עונש הולם לכל אירוע בנפרד; בשלב השני, נקבע מתחם הענישה בשים לב לעבירה ולנסיבות ביצועה; בשלב השלישי נגזר הדין בשים לב לנسبות שאין הקשור לביצוע העבירה.

13. כאשר עסוקין במספר נאים שלבי גזרת העונש צריכים להיעשות לגבי כל נאים בנפרד וגם אין הכרח שתהא זהות בענישה (בין בשל שונות מתחם ובין גמירה שונה של דין). שכן, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית^[2] והוא צריכה להלום את נسبות ביצוע העבירה על ידי הנאים מסוימים וכן את הנסיבות שאין נוגעות לביצוע העבירה, אלא אלה הנוגעות לנאים עצמו.

למשל, בעת קביעת מתחם הענישה בהליך שבו הורשו מספר נאים ביצוע אותה העבירה, לאמן הנמנע כי תהא שונות בין המושגים ביחס לנسبות ביצוע העבירה, כגון, חלקו היחס של כל נאים ביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאים ביצוע העבירה (ראו סעיף 40(א)(2) לחוק). הוא הדין מקום שבו גוזרים את הדין בשלב השלישי, או אז יש ליתן את הדעת לנسبות שאין הקשור לביצוע העבירה. זאת יש לזכור, כאשר עסוקין במספר נאים ניתן להגיש נגד כל אחד מהם כתוב אישום נפרד, אך בכפוף לכללי הcircumstances ובשל שיקולי עיליות יש להעדיף את צירוף האישומים לכדי כתוב אישום אחד. "העונש" המוטל על כל אחד מהנאים לא אמרו להיות מושפע מוצג הגשת האישום - בכתב אישום נפרדים או בכתב אישום אחד.

עקרונות ענישה אלה אינם משתנים עת מדובר בנאים שהם בני זוג.

14. בצד אלה, מקובלת علينا קביעת בית הדין האזרוי כי בעת גזרת העונש שיושת על נאים שהם בני זוג

ניתן, בשים לב לנسبות העניין, להתחשב בכך שעסקין ב"יחידה כלכלית" אחת^[3].

15. ההתחשבות במצבו הכלכלי של נאשם ובהשלכות העונש שיוותה עליו על התא המשפטי שלו אינה זרה להבנית הענישה^[4]. למעשה גם המדינה אינה טוענת שאין להתחשב בהשלכות הכלכליות של הטלת הknס. ההתחשבות בהשלכות הכלכליות של הknס יכולה להיעשות במספר דרכים:

שלב קביעת המתחם - סעיף 40ח לחוק קובע כך:

"**קבע בית המשפט כי מתחם העונש הולם כולל עונש knס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40ג(א), במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש knס הולם.**" (הדגשות הוספו - א.א.).

דיהינו, בשלב השני של קביעת המתחם, ההתחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם עשויה להשפיע על מתחם הknס, זאת בנוסף לשיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) לחוק.

שלב גזירת הדין - גם בשלב השלישי ניתן להתחשב בהשלכות הכלכליות של הknס. למשל, בגדרו של סעיף 40יא(2) לחוק המורה לבית המשפט להתחשב בפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם. ברى, כי השחתת knס בשיעור מסוים על כל אחד מבני הזוג עשויה להשפיע על בני משפחתם באופן שונה מאשר השחתת knס באותו שיעור רק על אחד מהם או בשיעורים נמוכים יותר על שני בני הזוג.

16. יודגש, אין באמור לעיל כדי להוביל למסקנה כי עת מבוצעת עבירה על ידי בני זוג המהווים "יחידה כלכלית" אחת יש לקבוע עונש אחד שמחולק בין בני הזוג, בין אם באופן שווה בין אם באופן אחר. בדיקת CPI שמדובר שבוי זוג מבצעים בצוותא עבירה שдинה מאסר, אין לחلك ביניהם את עונש המאסר, אלא יש להטיל על כל אחד מהם את העונש הרاءו לו, וכך יש לנוהג עת העונש המוטל הוא knס. בני זוג שביצעו עבירה בצוותא אינם חברים בשל כר, יחד ולחוד, בתשלום knס אחד. אמןם בני זוג עשויים להיות (כלכל) יחידה כלכלית אחת, אך כל אחד מהם עומד בפני עצמו כאישיות משפטית נפרדת שיש לגזור עליה את העונש הholם על העבירה שביצעה. בהתאם, על כל אחד מבני הזוג כאמור יש להטיל knס נפרד הholם את נסיבותו המינוחות.

17. הופועל היוצא מן האמור הוא שצדקה המדינה שהדריך שבאה פעל בבית הדין האזרוי - הטלת knס אחד ל"יחידה המשפחתית" של המשיבים וחלוקתו בין המשיבים, אינה עולה בקנה אחד עם הכללים לגזירת הדין - ודאי לא לאור תיקון 113 לחוק.

החמרה במדיניות הענישה?

18. לטענת המשיבים, הדרך לה טענת המדינה - מתחם ענישה לכל אחד מן הנאים שהם בני זוג וגזירת הדין לכל אחד מן הנאים הנ"ל - היא פתאומית ושרירותית ופועלת למפרע ללא פרסום הנחיות. לטענת המשיבים, המדינה טענה בעבר למתחם ענישה אחד מקום שבו הנאים היו בני זוג. במסגרת השלמת טיעון הגישו המשיבים מספר אסמכתאות המלמדות על דרך הטיעון של המדינה בעבר.

19. המדינה טוענת כי אינה פועלת להחמרה הענישה וכי בעבר גם כאשר טענה למתחם אחד היא "שקללה" לתוקו את העובדה כי מדובר בשני נאים וביקשה knס שהוא גבוה מהknס שהتابקש מקום שבו הנאים היה יחיד.

20. לאחר שקלנו את טענות הצדדים הגיענו למסקנה כי יש לדחות את טענת המשיבים נגד טענת המדינה

בנוגע לאופן הטיעון לעונש. ואלה טעמינו בתרמיזית:

א. מבל' להידרש להפניות הצדדים במשפט, הרי שיעון בהם מעלה כי המדינה אכן נהגה לטעון למתחם ולעונש משותף, אם כי בתיקים מסוימים - ולא בכלל - עולה כי המתחם והעונש שהתבקשו התחשבו בכך שעסוקין בשני נאים.

ב. גם אם יונח כי יש שניי בדרכ הטיעון של המדינה - הרי שדרך טיעון זו מתחייבת מהוראות תיקון 113, ולא ניתן "לחייב" את המדינה לטעון באופן הנוגד את תיקון 113.

ג. אין לבלב בין אופן הטיעון של המדינה לדרך גזירת הדין ובין טענה על החומרת העונשה. ראשית, דרך גזירתו של הדיון אינה מובילה בהכרח לחומרת העונשה. שהרי השיקולים שהובילו ל"תוצאה הסופית" עשויים להוביל לאווצה תוצאה בדרך של הבנית העונשה; שנית, מי שגורר את הדיון הוא בית הדיון ולא הتبיעה. הتبיעה יכולה לבקש את העונשה הולמת לטעמה, אך בית הדיון הוא שגורר את הדיון. כך שבית הדיון בעת שהוא גוזר את הדיון לא מחויב ל"החומרת העונשה" רק כתוצאה מבקשת המדינה.

ד. גם אם דרך הטיעון של המדינה תראה כמשמעותה מטעמה - ואיננו קובעים שכך הוא, הרי שלא הובאו אסמכתאות לטענה כי שניי מדיניות זה טעון פרטום הנחיה יועץ משפט או פרסום אחר. על פני הדברים מדובר בשיקול דעת של הتبיעה שצריך להיות מופעל בכל מקרה ומקורה, ושבכל מקרה ההכרעה בו כפופה לשיקול דעתו של בית הדיון אשר גוזר את הדיון.

ה. עוד נזכיר כי יש קושי בטיעון שלפיו טענת המדינה לפניו היא בבחינת החומרה של העונשה, מעצם הצורך להיזהר מהשוואה מכינסטיטוט בין מקרים שונים ועל כך כבר עמדנו בעניין זה^[5] ובעניין בונו^[6]; מבל' לגרוע מכך, השוואת גזר הדיון שהושת במרקחה של המשיבים אל המקרים אליהם הפנו הן המשיבים והן המדינה מלמדת, עם כל הזירות המתבקשת מעריכת השוואה זו, כי העונשה שהושתה על המשיבים חורגת לכאן ולא גם בהשוואה למקרה של בני הזוג הלו^[7] שאלו פנו המשיבים.

תיקון 15 לחוק עובדים זרים

21. לא היה חולק כי תיקון 15 לחוק עובדים זרים, אשר קבע עונש "מינימום" של כפל הקנס המינהלי על העסקה ללא היתר (למעט מטעמים מיוחדים שיירשמו), אינו חל על ההליך הנוכחי^[8]. טענים המשיבים כי משלא חל על עניינים תיקון 15 לא היה מקום לקבוע כי הרף התחתון של מתחם העונשה הוא כפל הקנס המקורי. לטענתם עניין זו אלון^[9], שעליו נסכמה המדינה בטענתה, אינו רלוונטי באשר כתוב האישום שהוגש המינהלי. אולם כתוב אישום יוזם ולא תוצאה של בקשת המשיבים להישפט.

22. אכן, צודקים המשיבים כי עניין זו אלון אינו חל לשירות על ענייננו. יחד עם זאת אין משמעות הדבר כי יש מקום להתערב בקביעת בית הדיון האזרוי בנוגע לרף התחתון שקבע.

תחליה יש להזכיר את שນפק בעניין شمש חי^[10] ביחס לכפל" הקנס מקומ שהוגש כתוב אישום בעקבות בקשה להישפט:

"עוד צוין בפסקה (עניין זו אלון) כי ככל יש להטיל במקרים מעין אלו קנס שלא יפותח מכפל הקנס המינהלי (הנחהה שמצויה ביום ביטוי גם בחקיקה - סעיף 2(א1) לחוק עובדים זרים - אך רק בהתייחס להעסקת עובד זו ולא היתר דיון). הרצינו בפסקה זו הוא שכאשר אדם שמקבל הודעת קנס מנהלי כופר באחריותו ומבקש להישפט, הוא לוκח על עצמו סיכון ויסוכן הכרוכים זה

בזה; אילו תוכח חפותו, או למצער יימצא ספק סביר לגבי העבירה המיוחסת לו (כפי שאכן אירע עניינו לגבי עבירות העוסקת העובדים ללא ביטוח רפואי), הוא יופטר לחייב מוחותם של חברי הקנס; אך אילו תוכח אשמתו מעבר לספק סביר, יוטל עליו דרך כלל עונש חמור מהकנס המנהלי, אשר יגלה וישקף את העליות של ניהול ההליך המשפטי שפרוצדורת הקנס המנהלי הייתה אמורה לחסוך. בצד זאת יש לזכור את שאר השיקולים הקבועים בחוק ואמורים להיליך בחשבונו בעת קביעת מתחם העונש, ואת קביעתו המפורשת של המחוקק לפיה 'כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו ל חובתו' (סעיף 40 י"א(6) סיפה לחוק העונשין). **לא ניתן לפיכך להסיק מהלכת זיו אלון, שניתנה טרם כניסה לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, כי חישוב אריתמטי מצטבר של כפל הקנס המנהלי בגין כל אחת מהעבירות אמרור להוות את הרף התחתון של מתחם העונישה בכל מקרה, והדבר תלוי בכלל הנסיבות וכלל השיקולים המפורטים בחוק ובפסיקה.**

(הדגשה הוספה - א.א.)

לעניןנו - מעצם כך שהלכת **זיו אלון** או אף הוראת סעיף 14 לחוק העבירות המינימיות, תשמ"ו - 1985 (שקבועת כי בהעדר "ニמקים שירשו" הקנס שיוטל על נאשם שביקש להישפט לא יפחח מהקנס המנהלי) איןחולות, לא משתמע כי מקום בו הוגש כתוב אישום יוזם בגין העבירות עובד זר ללא היתר תהא זו שגגה לקבוע מתחם עונישה שהרף התחתון בו גבוה מהקנס המנהלי או אף מכפל הקנס המנהלי (אם כי גם אין חובה צזו) ונסביר:

Hebira shel haesekhet ubod zr laa hitor haia hebira minhali shkens minhali b'zida. Yachd um zat, chok hebirot minhaliot hsemir at hatoru legash etab avsim b'nisivot shel telutu mazdeketot at hagash etab avsim. Otot nisivot han alha shporuto b'hinchatot peneimiyot^[11]. Lpi hinchiot alha, tach telut kens minhali yoshev etab avsim cchl b'makrim shbhem nisivot b'izou hebira chmorot v'shain b'halta kens minhali cd'i lehritus. Leuninno, l'mashel mokom shbo uskinon b'haesekha mmoshacth shel ubod zr laa hitor. Laor haamor v'bcapuf l'kallim kkbuiim batikoon 113 chok, b'hatchash b'nisivot cl' mukra, titkan apsherot ci' b'etab avsim yozem bgan haesekhet ubod zr laa hitor, harf hatahanon shel matcham ya'a - cchl sheakan nisivot b'izou hebira han chmorot ychshit v'mazdeketot zat - gabua yotter mahkens minhali v'b'makrim hamataimim gam cchl kens minhali. Bet ha'din azori sbar ci' b'mukra za v'bahatshav b'makol nisivot, harf hatahanon zarur le'umod ul 10,000 N. Eineno sbarim ci' yish hutzka lahatarrub b'kabua zo.

גזר דין של המשיבים - יישום

23. כאמור בית הדין האזרוי קבע מתחם עונישה לכל אחת מן העבירות - העסקה שלא כדין והעסקה ללא ביטוח רפואי. אלא, שבעת גזירת הדין דחה בית הדין האזרוי את טענת המדינה כי יש להטיל קנס על כל אחד מהמשיבים בנפרד, ותחת זאת קבע כי משעסquinovich b'zida calcilit achot v'mashavirot "הניבו רוח מצרפתי לתא המשפחתי כמכלול", הרי ש"יש לגזור את מלאה הקנס באותו אופן, על היחידה הכלכלית כczzo, דהוינו על שני בני הזוג בלבד". בכך נפלה שגגה בגזירות הדין. היה על בית הדין להטיל על כל אחד מהמשיבים בנפרד קנס הולם ולא לקבוע קנס הולם שיחולק בין בני הזוג.

24. כמובן, ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שהושת על ידי הערכאה הדינונית "**אלא אם העונש סוטה במידה קיצונית מרמת העונישה הראوية, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או בנסיבות מיוחדות אחרות אשר יצידיין חריגה מכלל**"^[12]. במרקזה זה וכפי שפרטנו לעיל נפלה טעות בדרך גזירת הדין. לכארה, לפי השיקולים שהנחו את בית הדין האזרוי - לפסיקת עונש מתחם - היה מקום להטיל על כל אחד מן המשיבים קנס בשיעור של 12,000 N. תחת זאת חולק הקנס האמור בין שני המשיבים. התוצאה היא שמדובר בעונש שחרוג לקלוא מתחם העונישה שקבע בית הדין האזרוי - "... בין 10,000 N

**לbove 20,000 ₪ בגין העסקה שלא כדין בمشק בית וכן בין 6,000 ₪ לבין 10,000 ₪ בגין העסקה
בלא ביטוח רפואי".**

יחד עם זאת, בשים לב לשיקולים שהנחו את בית הדין האזרוי לגזר את הדיון לקולא, נוכח התמורות
ההילכים בעניינים של המשיכם - דבר שהוא לשיעצמו שיקול בהקלת הענישה, ומשעיך מטרתה של
המדינה בהליך זה הוא העמדת דברים על מכונם, החלתו שלא למצות את הדיון עם המשיכם ולהסתפק
בתוספת מינoriaת לקנס שהוטל עליהם - תוספת של 3,000 ₪ לכל מшиб. כך שהקנס לכל אחד מהמשיכם
בנפרד עומד על סכום של 9,000 ₪.

26. **סוף דבר** - הקנס שהוטל על המשיכם בגין ביצוע העבירות שבנה הורשו יעמוד על סכום של 9,000 ₪
לכל אחד. הסכום הנוסף שהוטל על כל אחד מהמשיכם במסגרת הערעור דין - 3,000 ₪, ישולם על ידו
בשישה תשלום חודשיים שוים ורצופים החל מיום 15.3.17.

**על פסק הדין ניתן לעערר לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשה רשות ערעור יש להגיש לבית
המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.**

לביקשת הצדדים, פסק הדין ישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ז (01 פברואר 2017) בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

**סיגל דVIDOB-MOTOLA,
שופטת**

אלן איתח, שופט

**רונית רוזנפלד,
שופטת [אב"ד]**

[1] **ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל**, (5.8.2013).

[2] **לכך שאין לגזר עונש "יחד וליחוד" (אם כי באותו מקרה לא מדובר בبني זוג) ראו: ע"פ (ארצى) 15-01-2016-61082-01-001
מדינת ישראל נ' הود תלוק ומסחר בע"מ, (10.3.2016) והאסמכתאות שם.**

[3] לשימוש בבתיו זה בהקשר של בני זוג ראו גם: רע"פ 14/2014 שמאן נ' עיריית תל אביב, (5.11.2014).

[4] **ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, (17.3.2016) (להלן – עניין מזרחי).

[5] ע"פ (ארצى) 30290-05-14 **מדינת ישראל נ' דנה חן**, (25.12.14).

[6] ע"פ (ארצى) 42141-05-14 **מדינת ישראל נ' רוזה בnneno**, (31.12.14).

[7] ת"פ (ת"א) 29216-09-13 **מדינת ישראל נ' היל**, (18.3.14).

[8] ליחס בין "עונש מינימום", דוגמת זה שנקבע בתיקון 15 לחוק עובדים זרים, ובין קביעת הרף התיכון של מתחם הענישה לפי תיקון 113 לחוק ראו: ע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (9.9.13); ע"פ 207/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (1.2.15).

[9] ע"פ (ארצى) 74/09 **מדינת ישראל נ' זיו אלון טכנולוגיות בע"מ**, (10.5.2010).

[10] ע"פ (ארצى) 14-05-14-32385 **שמש ח' אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל**, (13.8.2015).

[11] להנחיות אלה ראו: עפ"א (ארצى) 15-01-05-50688 **מדינת ישראל נ' רינה מגנזי**, (25.7.2016).

[12] עניין מזרחי.